

Slomškova ul. 21

9000 Murska Sobota

Odvetniška družba Skupina III d.o.o.,

Kidričevo naselje 6, 9252 Radenci

Radenci, 27. 5. 2020

Tožeče stranke:

- Prvo tožeča stranka: Evelina Skledar, Partijska cesta 2, Gornja Radgona, EMŠO: 1305985503422,
- Drugo tožeča stranka: Patrik Skledar, Partijska cesta 2, Gornja Radgona, EMŠO: 0304987503422,
- Tretje tožeča stranka: Alan Kramar, Popotniška ulica 12, Murska Sobota, EMŠO: 2003017503422, ki ga kot zakonita zastopnika zastopata Matjaž Kramar, Popotniška ulica 12, Murska Sobota, EMŠO: 1205983500087 in Petra Kramar, Popotniška ulica 12, Murska Sobota, EMŠO: 1908983500087,
- Četrto tožeča stranka: Luka Bukovec, Kregljeva cesta 5, Gornja Radgona, EMŠO: 1003017503422, ki ga kot zakonita zastopnika zastopata Marijan Bukovec, Kregljeva cesta 5, Gornja Radgona, EMŠO: 2405988500087 in Jerneja Bukovec, Kregljeva cesta 5, Gornja Radgona, EMŠO: 2312978500087
(v nadaljevanju tožniki),

ki jih po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Skupina 2, d.o.o., Mladinska ulica 9, 2000 Maribor.

Tožene stranke:

- Prvo tožena stranka: Katja Müller, Legasova cesta 23, 9250 Gornja Radgona, EMŠO: 0205981505654,
- Drugo tožena stranka: Andreas Müller, Hauptplatz 226, Bad Radkersburg, datum rojstva: 4. 5. 1980, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Skupina III d.o.o., Kidričevo naselje 6, 9252 Radenci,
- Tretje tožena stranka: MEDICINUS zasebna zdravstvena ambulanta d.o.o., Menheimova cesta 15, 9250 Gornja Radgona, matična številka: 3392414000, davčna številka: 37366552,
- Četrto tožena stranka: Zavarovalnica Covidus d.d., Manheimova cesta 2a, 9250 Gornja Radgona, matična številka: 9382738000, davčna številka: 55983627,
- Peto tožena stranka: Vrtec Lunica nad gozdčikom d.o.o., Oppenheimerjeva ulica 5, 9250 Gornja Radgona, matična številka: 9957784000, davčna številka: 55366552,
- Šesto tožena stranka: Zavarovalnica Valgirt d.d., Oppenheimerjeva ulica 24, 2, 9250 Gornja Radgona, matična številka: 9573267000, davčna številka: 54963009
(v nadaljevanju toženci).

ODGOVOR NA TOŽBO

zaradi plačila v skupni višini 88.900,00 EUR s pp.

- Izvodi: 7
- Priloge¹: 7
- Pooblastilo: priloženo (1x)

¹ Če je na nasprotni strani več oseb, ki imajo skupnega zakonitega zastopnika ali pooblaščenca, se lahko izročijo vloge in priloge za vse skupaj v enem izvodu, kakor določa tretji odstavek 106. člena ZPP.

Andreas Müller kot drugo tožena stranka, ki ga po pooblastilu zastopa Odvetniška družba Skupina III d.o.o., vloga v skladu s 1. odstavkom 277. člena ZPP² v roku 30 dni od vročitve tožbe obrazložen odgovor na tožbo, iz katerega izhaja, da tožbenemu zahtevku nasprotuje v celoti. Prereka tudi vsa dejstva, navedena v tožbi, z izjemo tistih, ki jih izrecno priznava. Če jih namreč drugo tožena stranka ne bi prerekala, bi to pomenilo, da gre za molče priznana dejstva po sistemu afirmativne litiskontestacije.³

1 Procesni vidiki spora

1.1 Pristojnost slovenskega sodišča

Drugo tožena stranka ima stalno prebivališče v Avstriji, natančneje v Bad Radkersburgu, kar pomeni, da je v predmetni zadevi prisoten mednarodni element. Takšna ugotovitev vodi v uporabo določb Uredbe 1215/2012 (v nadaljevanju Bruseljska uredba Ia),⁴ kjer je za delikte in kvazidelikte določena alternativna pristojnost v 2. odstavku 7. člena, saj je lahko oseba s stalnim prebivališčem v državi članici tožena v drugi državi članici pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka. Kot so tožeče stranke pravilno ugotovile, je Sodišče EU v zadevah Kalfelis,⁵ Bier,⁶ Shevill⁷ idr. podalo avtonomne pojme razlage, na podlagi katerih se lahko predmetni člen uporabi. Ker sta v skladu s sodno prakso pod kraj škodnega dogodka vključena tako kraj, kjer je storilec deloval, kakor tudi kraj nastanka škodljive posledice, kar je v konkretnem primeru v Republiki Sloveniji, natančneje v Gornji Radgoni, drugo tožena stranka ugovora pristojnosti slovenskega sodišča ne uveljavlja. Navedeno je tudi v skladu s 8. členom Bruseljske uredbe Ia, kjer je za uporabo atrakcije mednarodne pristojnosti za sospornike potrebno isto dejansko in pravno stanje. Takšna medsebojna zveza (koneksiteta) obstaja že v primeru nerazdelnih dolžnikov, torej materialnih sospornikov, ne obstaja pa zahteva po enakih učinkih odločbe za sospornike.⁸

1.2 Stvarna pristojnost

V predmetni tožbi tožeče stranke uveljavljajo odškodninske zahtevke, za katere se pristojnost sodišča določi po vrednosti spornega predmeta, kot odločilno pa se pri tem vzame le vrednost glavnega zahtevka, ne pa tudi morebitni pravdni stroški, obresti ali druge postranske terjatve. Vsako sodišče mora med postopkom po uradni dolžnosti paziti na svojo stvarno pristojnost, kakor to izhaja iz 1. odstavka 19. člena ZPP. V konkretnem primeru gre za posebno procesno situacijo, kjer se zahtevki uveljavljajo zoper več toženih strank, zato se v skladu z 2. odstavkom 41. člena ZPP pristojnost določi po vrednosti vsakega posameznega zahtevka. Kljub dejstvu, da so v konkretni tožbi nekateri zahtevki nižji od 20.000,00 EUR, kot merilu razločevanja, tožeče stranke pravilno ugotavljajo, da lahko v skladu s prvo točko 1. odstavka 191. člena ZPP več oseb toži oziroma je lahko toženih z isto tožbo, če so glede na sporni predmet v pravni skupnosti ali če se opirajo njihove pravice oziroma obveznosti na isto dejansko in pravno podlago ter če gre za solidarne terjatve ali solidarne obveznosti. V takem primeru namreč pride do atrakcije pristojnosti tudi za ostale zahtevke, prevladuje pa mnenje, da je takšna atrakcija pristojnosti popolna, torej povzroči tudi spremembo stvarne, in ne le krajevne pristojnosti, kar pa velja le, če za tožence, ki so toženi pred določenim sodiščem, na podlagi pravila o atrakciji ni pristojno višje sodišče (pri deljeni prvostopenjski pristojnosti) ali sodišče druge vrste.⁹ Tožba se sicer zmotno sklicuje na 1. odstavek 300. člena ZPP, saj ta ureja primere, kadar teče pred istim sodiščem več pravnih, v konkretni tožbi pa je vprašanje pristojnosti glede okrajnega ali okrožnega sodišča za določene zahtevke, kar pomeni, da v kolikor sodišče ne bi sledilo navedbam tožečih strank, ne bi moglo združiti postopka, ker ne bi šlo za isto sodišče.¹⁰ V konkretni zadevi pa tudi drugo tožena stranka ugotavlja, da ni razlogov, da sodišče ne bi sledilo naziranju tožečih strank glede stvarne pristojnosti, t.j. pristojnosti okrožnega sodišča v skladu s 191. členom ZPP.

² Zakon o pravnem postopku (Uradni list RS, št. 73/07 – uradno prečiščeno besedilo, 45/08 – ZArbit, 45/08, 111/08 – odl. US, 57/09 – odl. US, 12/10 – odl. US, 50/10 – odl. US, 107/10 – odl. US, 75/12 – odl. US, 40/13 – odl. US, 92/13 – odl. US, 10/14 – odl. US, 48/15 – odl. US, 6/17 – odl. US, 10/17, 16/19 – ZNP-1 in 70/19 – odl. US).

³ Slovenska teorija zagovarja v zvezi z dejstvi, ki se štejejo za priznana in jih ni treba dokazovati, prav sistem afirmativne litiskontestacije. Glej: J. Juhart, Civilno procesno pravo FLR Jugoslavije, Ljubljana 1961, str. 357, čigar stališču se pridružuje L. Ude - Civilno procesno pravo, Ljubljana 2002, str. 228, 229. Glej tudi odločbo Vrhovnega sodišča Republike Slovenije II Ips 637/2006 z dne 29.1.2009.

⁴ Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah.

⁵ Zadeva 189/87, Athanasios Kalfelis proti Bankhaus Schröder, Münchmeyer, Hengst and Co., in drugim, ECLI:EU:C:1988:459.

⁶ Zadeva 21-76, Handelskwekerij G. J. Bier BV proti Mines de potasse d'Alsace SA, ECLI:EU:C:1976:166.

⁷ Zadeva C-68/93, Fiona Shevill, Ixora Trading Inc., Chequepoint SARL in Chequepoint International Ltd proti Presse Alliance SA, ECLI:EU:C:1995:61.

⁸ Povzeto po: Repas, M., Sladič, J., Uredba 1215/2012 o mednarodni pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah – Bruseljska uredba I Bis, str. 112-136, Mednarodno zasebno pravo Evropske unije / avtorji Martina Repas ... [et al.] ; urednici Martina Repas in Vesna Rijavec. -1. natis. – Ljubljana: Uradni list Republike Slovenije, 2018.

⁹ Betetto, N., Sosporništvo v odškodninskih sporih, Pravosodni bilten (PB) št. 3/2016, VS00008072, str. 11.

¹⁰ Sklep VIII R 14/2003 z dne 20. 6. 2003, ECLI:SI:VSRS:2003:VIII.R.14.2003, iz katerega izhaja, da bi to lahko storilo le Vrhovno sodišče na podlagi 67. člena ZPP.

1.3 Krajevna pristojnost

Poleg sodišča splošne pristojnosti je v ZPP določena tudi izbirna pristojnost (»forum electivum«) za sojenje v posameznih sporih, kar pomeni, da lahko tožeča stranka toži bodisi po splošni pristojnosti bodisi po kateri od izbirnih pristojnosti. Za predmetno tožbo je relevantna predvsem izbirna pristojnost za sospornike po 49. členu ZPP, saj je z isto tožbo toženih več oseb, ki izpolnjujejo pogoje za materialne sospornike po prvi točki 1. odstavka 191. člena ZPP, tako da bo v primeru, če zanje ni krajevno pristojno isto sodišče, pristojno tisto, ki je krajevno pristojno za enega izmed tožencev. Nadaljnja izbirna pristojnost, ki je relevantna, je pristojnost v odškodninskih sporih po 52. členu ZPP, ki določa, da je za sojenje v sporih o nepogodbeni odgovornosti za škodo poleg sodišča splošne krajevnosti pristojno tudi sodišče, na območju katerega je bilo storjeno škodno dejanje, ali sodišče, na območju katerega je nastala škodljiva posledica (»forum delicti commissi«). Ker ZPP ne pove, kakšna mora biti krajevna pristojnost za enega sospornika, da bi imela atraktivno moč in torej ni omejitev, mora veljati, da tožnik lahko izbira med sodiščem, ki je splošno pristojno za enega izmed tožencev, in posebno pristojnostjo, na primer izbirno pristojnostjo v odškodninskih sporih na podlagi 52. člena ZPP.¹¹ V skladu z navedenim so tožeče stranke tožbo vložile pred Okrožno sodišče v Murski Soboti, ki je tudi po navedbah drugo tožene stranke nesporno pristojno za odločanje v konkretni zadevi, zato je ta ne podaja ugovora krajevnosti v skladu s 1. odstavkom 22. člena ZPP.

1.4 Jezik v postopku

Že sama Ustava Republike Slovenije (v nadaljevanju URS)¹² v 62. členu določa, da ima vsakdo pravico, da pri uresničevanju svojih pravic in dolžnosti ter v postopkih pred državnimi in drugimi organi, ki opravljajo javno službo, uporablja svoj jezik in pisavo na način, ki ga določi zakon. Tako ZPP že v 6. in nato v 102. členu omogoča, da stranke na narokih in ob drugih ustnih procesnih dejanjih pred sodiščem uporabljajo svoj jezik. Tudi pripadnik tujega naroda ima to pravico, ki mu jo v ta namen zagotovi sodišče z ustnim prevajanjem tistega, kar se navaja na naroku, ter ustnim prevajanjem listin, ki se uporabljajo na naroku za dokazovanje, če postopek ne teče v njegovem jeziku.¹³ Takšno prevajanje v tuj jezik opravi sodišče s pomočjo tolmačev.¹⁴ Glede na dejstvo, da je drugo tožena stranka avstrijski državljan s stalnim prebivališčem v Bad Radkersburgu, kjer je uradni jezik nemščina, ima pravico spremljati ustni postopek pred sodiščem v svojem jeziku (t.j. v nemščini), zato predlaga postavitev sodnega tolmača. Čeprav je pravica do uporabe lastnega jezika, kot navedeno, ustavno zagotovljena, nanjo sodišče ne pazi po uradni dolžnosti in mora stranka sama zahtevati, da v postopku uporablja svoj jezik in da spremlja postopek v svojem jeziku. Kršitev¹⁵ bo zato podana šele, če sodišče v nasprotju z določbami šestega poglavja ZPP zavrne tako zahtevo stranke.¹⁶

1.5 Sosporništvo tožnikov

Tožeče stranke pravilno ugotavljajo, da ZPP v prvi točki 1. odstavka 191. člena določa, da lahko več oseb toži oziroma je lahko toženih z isto tožbo (sosporniki), med drugim če se opirajo njihove pravice oziroma obveznosti na isto dejansko in pravno podlago (*idem factum, idem ius*), kar pogojuje nastanek materialnega sosporništva. Pravilno je tudi naziranje, da se pri tem ne zahteva popolna istovetnost dejanske in pravne podlage, temveč le tistih pravotvornih dejstev, ki so nujna za konkretizacijo in določitev spornega predmeta, medtem ko so posamezne podrobnosti, ki le nebitveno vplivajo na nastanek pravic in obveznosti, za opredelitev identitete dejanskega stanja kot predpostavke materialnega sosporništva nepomembne. Razlike v dejanskem stanju pa vendarle ne smejo preseči neke razumne spodnje meje, saj se v nasprotnem primeru kreira nova kvaliteta – istovrstno in ne isto dejansko stanje.¹⁷ Materialna sospornika sta na primer oškodovanca, ki uveljavljata denarno odškodnino za različne oblike nepremoženjske škode, po omilitvi stališč glede (ne)seštevanja premoženjske in nepremoženjske škode pa je mogoče tako sklepati tudi glede oškodovancev, od katerih eden zahteva povračilo premoženjske in drugi nepremoženjske škode.¹⁸ V predmetni tožbi sta prvo in drugo tožeča stranka res da zahtevali vrnitev premoženjske škode, a sta hkrati

---

¹¹ Betetto, N., Ude, L., in drugi, Pravdni postopek: zakon s komentarjem, Ljubljana, Uradni list RS, GV, Založba, 2005-2009, 1. knjiga, str. 246.

¹² Ustava Republike Slovenije (Uradni list RS, št. 33/91-I, 42/97 – UZS68, 66/00 – UZ80, 24/03 – UZ3a, 47, 68, 69/04 – UZ14, 69/04 – UZ43, 69/04 – UZ50, 68/06 – UZ121,140,143, 47/13 – UZ148, 47/13 – UZ90,97,99 in 75/16 – UZ70a).

¹³ Če postopek namreč ne teče v jeziku stranke, ji mora sodišče na njen predlog (ne glede na to, ali slednja po oceni sodišča razume slovenski jezik) omogočiti, da spremlja ustni postopek pred sodiščem v svojem jeziku po tolmaču, kakor izhaja iz VSL sodba in sklep II Cp 2314/2010 z dne 8. 12. 2010, ECLI:SI:VSIJ:2010:II.CP.2314.2010.

¹⁴ Drugi in tretji odstavek 102. člena ZPP.

¹⁵ Če bi sodišče takšno zahtevo zavrnilo in bi se stranka zaradi tega pritožila, bi bila podana absolutna bistvena kršitev določb pravnega postopka (glej 9. točko drugega odstavka 339. člena ZPP).

¹⁶ VSL sklep I Cp 3122/2014 z dne 21. 1. 2015, ECLI:SI:VSIJ:2015:I.CP.3122.2014.

¹⁷ Pravdni postopek : zakon s komentarjem / [avtorji komentarja] Lojze Ude ... [et al.] ; redaktorja Lojze Ude, Aleš Galič, Ljubljana : Uradni list Republike Slovenije : GV založba, 2010, str. 239.

¹⁸ Novejša sodna praksa je namreč presegla pogosto kritizirani "drobitveni pristop" pri presoji vrednosti spornega predmeta in kot alibi za ta odmik uporabila novelo ZPP-D. V obrazložitvi sklepa II Dor 465/2012 z dne 10. junija 2013 je Vrhovno sodišče zapisalo: "Z novelo spremenjeni peti odstavek 367. člena ZPP dopušča ugotovitev vrednosti izpodbijanega dela pravnomočne sodbe tudi s seštevkom vrednosti posameznih zahtevkov oziroma delov zahtevkov, ki so še sporni. Tudi v obravnavanem primeru, ko gre za zahtevke za povrnitev premoženjske in nepremoženjske škode, ki si sicer ne temeljijo na isti dejanski in pravni podlagi, gre za medsebojno povezane zahtevke, saj vsa škoda in zanjo

zahtevali tudi podedovano terjatev za nepremoženjsko škodo ter nepremoženjsko škodo zaradi izgube ožjega družinskega člana, kar pomeni, da so vse tožeče stranke postavile svoj zahtevek na nepremoženjsko škodo. Dejstvo, da sta ti stranki hkrati zahtevali še premoženjsko škodo, tako po novjšem stališču sodne prakse ne pomeni, da gre med njimi za razmerje formalnega sosporništv, temveč velja, da so tožeče stranke kljub temu materialni sosporniki. Na aktivni strani bo sosporništv enotno, kadar bi iz pravne narave odškodninskega razmerja izhajala njegova nedeljivost, v konkretni tožbi pa je moč takšno obveznost razdeliti in tako izdati zoper vsako tožečo stranko različno sodbo, zato bo šlo za navadno sosporništv.¹⁹

1.6 Sosporništv tožencev

Obligacijski zakonik (v nadaljevanju OZ)²⁰ olajšuje položaj oškodovanca tako, da določa solidarno odgovornost povzročiteljev škode,²¹ kar v skladu s prvo točko 1. odstavka 191. člena ZPP pogojuje nastanek materialnega sosporništv v pravdi.²² V teoriji prevladuje stališče, da ti ne morejo biti enotni sosporniki, saj je narava odškodninskega razmerja taka, da je spor mogoče rešiti različno, glede na obseg in odgovornost,²³ zato sodna praksa zavzema stališče, da solidarne dolžnike šteje za navadne sospornike, kot pravilno navaja tožba.²⁴ Tako bo lahko sodišče zoper vsako toženo stranko izdalo različno sodbo in torej ne bo ovire, da bi bil rezultat različen oziroma drugačen, saj je vsak navadni sospornik v pravdi samostojna stranka.²⁵ Pri tem velja tudi, da procesna dejanja takšnega sospornika učinkujejo le zanj, je pa kljub temu mogoče upoštevati zatrjevanje nekega dejstva, ki je skupno vsem, v korist ostalim.²⁶

2 Materialnopravni vidiki spora

2.1 Odškodninska odgovornost

Odškodninska odgovornost je obveznost subjekta, da poravna škodo, za katero je odgovoren.²⁷ Deli se na poslovno (pogodbeno) in neposlovno (nepogodbeno) odškodninsko odgovornost. Slednja nastane med strankami, ki pred nastankom škode niso bile v pravnoposlovnem razmerju, pri čemer ima oškodovanec pravico zahtevati povrnitev škode na podlagi zakona. Ker OZ določa enotnost institucije odškodninske odgovornosti, so predpostavke,²⁸ ki morajo biti sočasno (kumulativno) izpolnjene, da se povzročitelju škode pripiše odškodninska odgovornost, enake tako pri poslovni kot pri neposlovni odškodninski odgovornosti. Te predpostavke so protipravno ravnanje (škodljivo dejstvo), škoda, vzročna zveza med protipravnim ravnanjem in škodo ter krivda. Po načelu krivdne odgovornosti z obrnjenim dokaznim bremenom mora tako oškodovanec za uspešno uveljavljanje svojega odškodninskega tožbenega zahtevka dokazati obstoj treh od štirih zahtevanih elementov delikta (da škoda izvira iz nedopustnega ravnanja, da je škoda sploh nastala in da obstaja vzročna zveza med nastalo škodo in nedopustnim ravnanjem),²⁹ medtem ko mora toženec, če se želi te odgovornosti oprostiti oziroma razbremeniti, dokazati, da za nastalo škodo ni kriv,³⁰ saj OZ v prvi točki 131. člena določa: »Kdor povzroči drugemu škodo, jo je dolžan povrniti, če ne dokaže, da je škoda nastala brez njegove krivde.«

---

zahtevana odškodnina izvira iz istega škodnega dogodka." Povzeto po: Betetto, N., Sosporništv v odškodninskih sporih, Pravosodni bilten (PB) št. 3/2016, VS00008072, str. 11.

¹⁹ VSL sklep II Cp 2253/2010, z dne 4. 11. 2010, ECLI:SI:VSIJ:2010:II.CP.2253.2010, VSRS Sklep II Ips 137/2017 z dne 4. 10. 2018, ECLI:SI:VSRS:2018:II.IPS.137.2017.

²⁰ Obligacijski zakonik (Uradni list RS, št. 97/07 – uradno prečiščeno besedilo, 64/16 – odl. US in 20/18 – OROZ631).

²¹ 1. odstavek 186. člena OZ.

²² Solidarna terjatev oziroma obveznost je postala predpostavka materialnega sosporništv šele z začetkom veljavnosti Zakona o pravnem postopku. S takšno ureditvijo je postalo teoretično razglabljanje o tem, ali skupen dolg zadošča za obstoj pravne skupnosti ali ne, nepotrebno. Solidarna terjatev oziroma obveznost je predpostavka materialnega sosporništv tudi po avstrijskem pravu. Glej npr. Fasching, 1990, str. 190.

²³ Odškodninski zahtevek je namreč po materialnem pravu in ob izpolnjenih predpostavkah odškodninskega delikta utemeljen zoper tistega, ki je povzročil škodo. Če je povzročitelj med več toženci en sam oziroma so le v zvezi z njim izpolnjene predpostavke odškodninskega delikta, bo sodišče glede njega izdalo ugodilno sodbo, zoper druge sospornike pa bo tožbeni zahtevek zavrnilo. - Betetto, N., Sosporništv v odškodninskih sporih, Pravosodni bilten (PB) št. 3/2016, VS00008072, str. 11.

²⁴ Glej Sklep VS RS II Ips 57/2014 z dne 26. novembra 2015, sodba VS RS II Ips 225/2013 z dne 18. novembra 2013, sodba VS RS II Ips 20/2007 z dne 6. marca 2008, sodba VS RS II Ips 608/93 in drugi.

²⁵ Tako bo lahko e.g. ena tožena stranka odgovorila na tožbo, druga pa ostala pasivna in se bo lahko zoper njo ob izpolnitvi pogojev 318. člena ZPP izdala zamudna sodba.

²⁶ Betetto N., Procesni institut sosporništv, glede na učinke, Pravniki 1995, št. 1 do 3, str. 91.

²⁷ Podrobneje Cigoj, S.: Teorija obligacij, Splošni del obligacijskega prava, 2003, str. 165.

²⁸ Te sta oblikovali pravna doktrina in sodna praksa.

²⁹ Čim ene od naštetih predpostavk odškodninske obveznosti ni, ni odškodninske odgovornosti. V takšnem primeru sodišču ni treba ugotavljati, ali so ostale tri predpostavke odškodninske obveznosti izpolnjene. Ohranjeno dokazno breme tako velja samo za ugotavljanje odgovornosti za škodno dejanje (Sodba III Ips 117/2001 z dne 21. 3. 2002, ECLI:SI:VSRS:2002:III.IPS.117.2001).

³⁰ VSC sklep Cp 2054/2005 z dne 16. 10. 2006, ECLI:SI:VSCE:2006:CP.2054.2005.

Škoda je v najširšem pomenu vsak negativen poseg v pravno sfero drugega. Pravno priznana škoda pa je ožje kvalificiran pojem, pri katerem gre le za tisto škodo, za katero zakon določa odškodninsko odgovornost.³¹ OZ v 132. členu škodo opredeljuje kot: »Vsako zmanjšanje premoženja (navadna škoda), preprečitev povečanja premoženja (izgubljeni dobiček), pa tudi povzročitev telesnih ali duševnih bolečin ali strahu drugemu ter okrnitev ugleda pravne osebe (nepremoženjska škoda).« Vsako ravnanje, katerega predvidljiva posledica je možnost nastanka škode, je protipravno (nedopustno) ravnanje,³² ki je lahko aktivno (storitev) ali pasivno (opustitev). V konkretnem primeru je protipravno ravnanje opustitveno, kjer pa vzročna zveza načeloma ni očitna. Vzročnost namreč tu ni naravna, pač pa pravna, med posledice opustitve zahtevane skrbnosti pa je treba šteti tisto škodo, ki jo namerava preprečiti pravilo, ki se vzpostavi v okoliščinah, v katerih potreba po skrbnosti nastane, zato se v konkretnem primeru, kot izhaja iz sodne prakse in kot pravilno navaja tožba, uporabi teorija o ratio legis vzročnosti,³³ po kateri so pravno upoštevni samo tisti vzroki, ki pomenijo kršitev pravne norme in jih pravna norma glede na svoj cilj šteje za vzroke.³⁴ Cepljenje je v primeru določenih nalezljivih boleznih³⁵ v Republiki Sloveniji po 22. členu Zakona o nalezljivih boleznih (v nadaljevanju ZNB)³⁶ zakonska obveznost, ki se jo lahko opusti le, če so za to izpolnjeni utemeljeni pogoji.³⁷ S tem se zasleduje javni interes in zagotavlja kolektivno varstvo prebivalstva pred nalezljivimi boleznimi, zato koristi, ki jih prinaša obvezno cepljenje za zdravje posameznika in članov širše skupnosti, znatno presegajo težo posledic posega v ustavne pravice posameznika in obvezno cepljenje.³⁸ Opustitev obveznega cepljenja je torej kršitev dolžnostnega ravnanja, v posledici česar lahko pride do ogrožitve drugih posameznikov,³⁹ kar se je v konkretnem primeru tudi zgodilo, saj je Barbara Müller zbolela za virusom ošpic, ker proti tej nalezljivi bolezni ni bila cepljena. Ker je obiskovala vrtec,⁴⁰ so v stik z njo prišli tudi drugi otroci, od katerih so trije zboleli za ošpicami: Alan Kramar, Luka Bukovec in Uroš Skledar. Pri vseh treh je zaradi okužbe prišlo do komplikacij, pri Alanu Kramarju do vnetja srednjega ušesa, pri Luki Bukovcu do pljučnice, Uroš Skledar pa je za posledicami umrl. Kljub dejstvu, da ošpice večinoma potekajo kot nezapletena bolezen in je zaradi osebnih stanj oškodovancev v konkretnem primeru obseg škode neobičajno večji,⁴¹ nima to nobenega vpliva na vprašanje obstoja vzročne zveze med ravnanjem in škodnim dogodkom.⁴² V odškodninskem pravu je namreč splošno sprejeto načelo, da mora povzročitelj škode sprejeti oškodovanca takšnega, kakršen je.⁴³ Tožče stranke pravilno ugotavljajo tudi protipravnost ravnanja tretje tožene stranke, ki je z opustitvijo zakonsko določene obveznosti prijave odklanjanja cepljenja, neizvršene pojasnilne dolžnosti in nepravočasne obvestitve pristojne epidemiološke službe izpolnila predpostavko protipravnosti, enako tudi peto tožena stranka zaradi neustreznega in nepravočasnega odziva.

Drugo tožena stranka se strinja z navedbami tožnikov glede obstoja protipravnega (nedopustnega) ravnanja, škode in vzročne zveze med protipravnim ravnanjem ter škodo,⁴⁴ kar pomeni, da teh predpostavk ne prereka.⁴⁵

V skladu z že navedenim obrnjenim dokaznim bremenom pri krivdni odgovornosti, mora drugo tožena stranka dokazati, da je škoda nastala brez njene krivde, saj se ta, natančneje lahka malomarnost, v odškodninskem pravu

³¹ Tako Plavšak, N., Juhart, M. in Vrenčur, R.: Obligacijsko pravo, splošni del, GV, 2009, str. 612.

³² Nedopustno ravnanje, ki je predpostavka krivdne odškodninske odgovornosti, ni le ravnanje v nasprotju s tistim, kar posamezniku nalagajo pozitivni predpisi, temveč tudi ravnanje v nasprotju s splošno sprejetimi pravili (običaji, moralnimi načeli) dolžnega ravnanja v določenih razmerjih in situacijah, VSRS Sklep II Ips 46/2016 z dne 19. 8. 2015, ECLI:SI:VSRS:2018:II:IPS.46.2016. V konkretnem primeru drugo tožena stranka tako ni ravnala v nasprotju s pozitivnimi predpisi, saj cepljenje v Republiki Avstriji, kot bo razvidno v nadaljevanju, ni obvezno, ji pa je mogoče očitati ravnanje, ki je v nasprotju s splošno sprejetimi pravili (običaji, moralnimi načeli) dolžnega ravnanja v določenih razmerjih in situacijah. Sodna praksa je tako presegla preozka stališča, iz katerih izhaja, da morajo imeti opustitve (torej dolžnosti opraviti določena dejanja zaradi preprečitve ali zmanjšanja škode) pravni temelj v zakonu, pogodbi ali drugem pravnem aktu, VSRS sodba II Ips 129/2015 z dne 6. 10. 2016, ECLI:SI:VSRS:2016:II:IPS.129.2015.

³³ VSL sodba II Cp 2328/2008 z dne 22. 10. 2008, ECLI:SI:VSLJ:2008:II:CP.2328.2008.

³⁴ Tako VS RS sodba II Ips 250/2015 z dne 17.12.2015. Pri tem pa je potrebno vzeti v obzir že navedeno pod opombo 32.

³⁵ Med katere sodijo cepljenje proti hemofilusu influence b, davici, tetanusu, oslovskemu kašlju, otroški paralizi, ošpicam, mumpsu, rdečkam in hepatitisu B.

³⁶ Zakon o nalezljivih boleznih (Uradni list RS, št. 33/06 – uradno prečiščeno besedilo in 49/20 – ZIUZEOP).

³⁷ Po 22.a členu ZNB se tako med razloge za opustitev cepljenja štejejo: alergija na sestavine cepiva, resen nezaželen učinek cepiva po predhodnem odmerku istega cepiva, bolezen ali zdravstveno stanje, ki je nezdružljivo s cepljenjem.

³⁸ U-I-127/01, ECLI:SI:USRS:2004:U.I.127.01, z dne 12. 2. 2004, s čimer je bilo odločeno, da ukrep obveznega cepljenja ni v neskladju z URS.

³⁹ Več o tem: Sodba I Up 58/2003 z dne 20.9.2006 ter Korošec, D. in Valenčič, B.: Dogmatika kaznivega dejanja prenašanja nalezljivih boleznih po 177. členu KZ-1, Pravosodni bilten, št. 1/2018, str. 139.

⁴⁰ Vrtec Lunica nad gozdčikom d.o.o.

⁴¹ Pri 5%-9% bolnikov se ob prebolevanju ošpic kot zaplet bolezni pojavi vnetje srednjega ušesa, pri 1%-7% pride do pojavn virusne pljučnice, pri 1% bolnikov pa se pojavi vnetje možganovine (encefalitis), ki lahko pušča trajne posledice, kakor izhaja iz izvedenskega mnenja pod opr. št. 1/2020.

⁴² Odločba Vrhovnega sodišča RS, opr. št. II Ips 625/2008 z dne 6. 10. 2008.

⁴³ Odločba Vrhovnega sodišča RS, opr. št. II Ips 181/2005 z dne 30. 11. 2006.

⁴⁴ Pri presoji vzročne zveze se namreč ne sprašujemo, ali se je odgovorna oseba zavedala možnosti, da bo nastala določena škoda, ker je ta objektivna kategorija, v katero se ne sme vnašati subjektivnih meril, ker bi to pomenilo, da se prekriva s krivdo, kar pa teoretično ni sprejemljivo. Povzeto po: Novak B., Vzročna zveza, protipravnosti in krivda pri odškodninski odgovornosti, v: Zbornik znanstvenih razprav, 57 (1997), str. 280.

⁴⁵ Kljub temu pa mora biti sodišče, za izdajo vsebinskih odločb, o vseh dejstvih, na katere opira svojo odločitev, prepričano (8. člen ZPP). O prepričanju govorimo takrat, kadar povprečen človek o obstoju ali neobstoju določenega dejstva ne dvomi, če pa sodišče na podlagi izvedenih dokazov ne more zanesljivo ugotoviti kakšnega dejstva, sklepa o njem na podlagi pravila o dokaznem bremenu (215. člen ZPP), kakor to izhaja iz VSC sklep Cp 2054/2005 z dne 16. 10. 2006, ECLI:SI:VSCE:2006:CP.2054.2005.

domneva.⁴⁶ Krivda bo po 135. členu OZ podana, kadar oškodovalec povzroči škodo namenoma ali iz malomarnosti in se v civilnem pravu presoja po objektiviziranem merilu ustrezne skrbnosti.⁴⁷ O naklepu govorimo, kadar oškodovalec povzroči škodo namenoma, pri čemer velja, da je storilec vedel, da bo škodljiva posledica z njegovim ravnanjem nastala, ampak je bodisi škodljivo posledico želel doseči (direktni naklep) bodisi je v škodljivo posledico privolil (eventualen naklep). Malomarnost se kot oblika krivde presoja po abstraktnih pravilih, kjer se ugotavlja, kako bi morala ravnati oseba, ki ima bistveno enake lastnosti kot oškodovalec in se deli na veliko ali hudo malomarnost (*culpa lata*), lahko ali majhno malomarnost (*culpa levis*) in na zelo lahko malomarnost⁴⁸ (*culpa levissima*). Velika malomarnost pomeni kršitev navadne skrbnosti, pri tej se namreč zanemarija pazljivost, ki se pričakuje od vsakega običajnega razumnega človeka (skrajna nepazljivost). Za lahko malomarnost pa gre, kadar oškodovalec zanemarija pazljivost, ki se pričakuje od posebno skrbnega, pazljivega človeka. Odškodninska odgovornost je podana, če je škoda povzročena iz malomarnosti in to ne glede na stopnjo, saj zakon ne izključuje odgovornosti za škodo, tudi če je slednja povzročena iz lahke malomarnosti.⁴⁹ Glede na obrnjeno dokazno breme se lahka malomarnost, kot že omenjeno, v korist oškodovanca domneva, ne velja pa to za hudo malomarnost. Slednje je namreč dolžna, če se nanjo sklicuje, dokazati tožeča stranka.⁵⁰ Ker iz predmetne tožbe ne izhaja, da bi tožeče stranke drugo toženi stranki očitale veliko (hudo) malomarnost,⁵¹ se bo ta razbremenila, če dokaže, da ni ravnala niti z majhno malomarnostjo, kjer škoda sicer ni najpogostejša posledica takšnega ravnanja, in pri tem dokaže, da je bila možnost nastanka škode nepredvidljiva (večina razumnih ljudi v enakih okoliščinah ne bi bilo sposobnih predvideti, da lahko tako ravnanje povzroči škodljivo posledico). Tako je na drugo toženi stranki, da dokaže, da ni zanemarila pazljivosti, ki se pričakuje od posebno skrbnega človeka.⁵²

Drugo tožena stranka v skladu z navedenim prereka obstoj krivde kot predpostavke za odškodninsko odgovornost.⁵³

2.2 Prerekanje krivde

Cepljenje proti določenim nalezljivim boleznim, med drugim tudi proti ošpicam, je v Republiki Sloveniji, kot že navedeno, zakonsko določena obveznost, ki jo ureja ZNB. Namen tega je zagotoviti zdravje za širšo populacijo, zato je odločitev vsakega posameznega slovenskega državljana, ali bo cepil svojega otroka ali ne, nepomembna, ker mu sam zakon nalaga takšno obveznost. Posledica takšne obvezne ureditve je razvidna tudi v sami kolektivni imunosti (precepljenosti), kakor izhaja iz izvedenskega mnenja pod opr. št. 1/2020. Programi cepljenja so si v državah članicah Evropske Unije bolj ali manj podobni, je pa za večino značilno, da obveznega cepljenja ni, temveč je le-to zgolj priporočeno s strani države. Takšna je ureditev tudi v Republiki Avstriji, katere državljana sta drugo tožena stranka in njegova hči, Barbara Müller, vsako leto pa se ta priporočila tudi dopolnjujejo,⁵⁴ ključno pri tem pa je torej dejstvo, da takšno priporočilo nima obvezne (zakonske) narave. Če se starši odločijo, da svojih otrok ne bodo cepili, jih tako ne zadane nikakršna posledica, saj niso kršili noben zakon, niti ravnali protipravno. Kljub navedenemu pa se je drugo tožena stranka ves čas zavedala pomembnosti cepljenja svojega otroka, pri tem tudi ves čas vztrajala in to celo do takšne mere, da se je odnos med drugo toženo stranko in njegovo ženo, Katjo Müller (prej Novak) kot prvo toženo stranko, začel močno krhati, jabolko spora pa je predstavljajo ravno vprašanje cepljenja. Drugo toženi stranki je bilo tako nepomembno, da v nasprotju z ureditvijo v Republiki Sloveniji v Republiki Avstriji cepljenje ni predpisano kot obvezno, saj je iz razloga največje koristi svojega otroka želela kljub temu tega cepiti proti določenim nalezljivim boleznim, med katere spada tudi cepljenje proti ošpicam.

Res je sicer, da starševska skrb po drugem odstavku 6. člena Družinskega zakonika (v nadaljevanju DZ)⁵⁵ pripada obema staršema skupaj in da sta v skladu s tem dolžna ustvariti razmere, v katerih bo zagotovljen celovit otrokov razvoj, a je pri presoji teh dolžnosti pomembna okoliščina, ki jo tožba presenetljivo izpušča, da je drugo tožena stranka kot starš državljan tuje države, v kateri veljajo svoji lastni predpisi, ki se od ureditve v Republiki Sloveniji včasih bistveno, včasih nebstveno, razlikujejo. Tožeče stranke očitajo drugo toženi stranki smiselno enake opustitve

⁴⁶ VSRS sklep II Ips 178/2014 z dne 21. 1. 2016, ECLI:SI:VSRS:2016:II.IPS.178.2014.

⁴⁷ Obligacijsko pravo: splošni del / Plavšak N., Juhart M., Vrenčur R. – Ljubljana: GV Založba, 2009, str. 526. Takšno merilo skrbnosti, ki ga uporabljamo pri presoji krivde, je pravni standard, ki se presoja po abstraktnem merilu ravnanja. V konkretnem primeru ima drugo tožena stranka položaj laika, zato se pri presoji njene krivde (neskrbnosti) uporablja standard skrbnosti razumnega človeka.

⁴⁸ Ta se upošteva le pri izključitvi objektivne odgovornosti, ne pa tudi pri subjektivni (krivdni) odgovornosti.

⁴⁹ VSC sodba in sklep Cp 708/99 z dne 20. 10. 1999, VSC sodba Cp 703/99 z dne 4. 11. 1999.

⁵⁰ VSL sodba I Cpg 548/2001 z dne 30. 5. 2002, ECLI:SI:VSLJ:2002:ICPG.548.2001, VDSS sodba in sklep Pdp 1053/2008 z dne 22. 1. 2009, ECLI:SI:VDSS:2009:PDP.1053.2008.

⁵¹ Tožba namreč uporablja zgolj pojem »malomarna« in se do stopnje malomarnosti toženih strank izrecno ne opredeljuje, prav tako zgolj opisuje pojem lahke malomarnosti, pojmovanje hude malomarnosti pa izpušča, iz česar je mogoče utemeljeno sklepati, da se v skladu z obrnjenim dokaznim bremenom toženim strankam očita zgolj lahka malomarnost. Tožena stranka sicer odgovarja za škodo ne glede na stopnjo malomarnosti, je pa ta lahko pomembna npr. po prvem odstavku 170. člena OZ, kjer lahko pride do zmanjšanja odškodnine.

⁵² VSL sodba I Cpg 566/2011 z dne 7. 2. 2012, ECLI:SI:VSLJ:2012:ICPG.566.2011.

⁵³ V kolikor se ta razbremenil krivde, ena izmed predpostavk ne bo izpolnjena in tako ne bo prišlo do odškodninske odgovornosti te stranke.

⁵⁴ Tako je bilo zadnje priporočilo izdano leta 2020, kjer program cepljenja določi Zbornica za zdravje, objavi pa ga Ministrstvo za zdravje. Bundesministerium für gesundheit, Impfplan 2020 Österreich, dosegljivo na: <https://www.sozialministerium.at/Themen/Gesundheit/Impfen/Impfplan-%C3%96sterreich.html>.

⁵⁵ Družinski zakonik (Uradni list RS, št. 15/17, 21/18 – ZNOrg, 22/19 in 67/19 – ZMatR-C).

kot pri prvo toženi, hkrati pa izpostavljajo njegovo pasivnost, ko se ni obrnil na pristojne organe in jih seznanil s tem, da otrok ni cepljen, ker mati to onemogoča. Drugo tožena stranka ponovno poudarja, da je sama tuj državljan, ki pravnih predpisov v Republiki Sloveniji ne pozna in jih niti ni dolžna poznati. Pri tem je potrebno izpostaviti, da res velja splošno načelo »ignorantia iuris nocet«, torej da nepoznavanje prava škoduje, a to ne more veljati za državljana Republike Avstrije, ki je ves čas prebival v Bad Radkersburgu, kjer ima tudi naslov stalnega prebivališča, na Republiko Slovenijo pa ga tako ne veže nič drugega, kakor državljanstvo žene, Katje Müller. Drugačna bi bila sicer situacija, če bi se sam preselil na območje Republike Slovenije, kjer bi ga tudi kot tujca zavezovalo zgoraj omenjeno načelo, a v konkretnem primeru temu ni tako. Šele tujec, ki prebiva v Republiki Sloveniji, mora namreč poznati pravni red države, predvsem predpise, ki urejajo njegov pravni položaj, njegove pravice in obveznosti ter se ne more uspešno sklicevati na nepoznavanje pravnih predpisov.⁵⁶ Nepoznavanje prava tako bremeni tisto stranko, ki bi ga morala poznati, a kot izhaja iz navedenega, to ne velja za drugo toženo stranko, zato se lahko uspešno sklicuje na nepoznavanje pravnih predpisov v Republiki Sloveniji. Neutemeljeni so tako očitki tožečih strank, da bi se drugo tožena stranka morala obrniti na pristojne organe in jih obvestiti o tem, da njegov otrok, sicer tudi državljan Republike Avstrije, ni cepljen. Upravičeno se vprašamo, kako bi lahko drugo tožena stranka vedela, kdo so pristojni organi, če sama ne pozna slovenskih predpisov, niti ne razume slovenskega jezika, tako da bi tudi v primeru, če bi že izvedela, kdo so ti pristojni organi, imela velike težave z njihovo seznanitvijo in razumevanjem v jeziku, ki ga sama ne govori. Niti posebno skrbna oseba ne bi mogla glede na navedena dejstva ugotoviti, na koga naj se obrne, še manj pa jim v njihovem jeziku in torej v jeziku, ki ga sama ne govori, sporočiti, da njegov otrok ni cepljen. Tožba sama niti ne navaja, kdo so ti pristojni organi, zato je nesmiselno, da takšno znanje zahteva od drugo tožene stranke, ki je avstrijski državljan. Zmotno se tožeče stranke glede pristojnih organov namreč sklicujejo na 6. odstavek 35. člena Zakona o pacientovih pravicah (v nadaljevanju ZPaCP),⁵⁷ ki govori o operativnem ali drugem medicinskem posegu, povezanem z večjim tveganjem ali večjo obremenitvijo, oziroma medicinskem posegu, ki utegne imeti pomembne posledice za otroka, medtem ko že iz dopolnitve izvedenskega mnenja pod opr. št. 1/2020 izhaja, da cepljenje ne predstavlja večjega tveganja za zdravje cepljene osebe, niti ne gre za poseg, ki utegne imeti pomembne posledice za otroka. Ker v skladu z navedenim tožba niti sama ne navaja konkretnih pristojnih oseb, ki bi jih morala drugo tožena stranka obvestiti, zmotno pa navaja tudi člen, ki naj bi se uporabil, se takšna trditev šteje za brezpredmetno. Oškodovanec mora namreč konkretizirati, katerih dolžnih ravnanj odgovorna oseba ni opravila, pa bi jih morala.⁵⁸ Četudi bi drugo tožena stranka obvestila pristojne organe v svoji državi, torej Republiki Avstriji, o necepljenosti njegovega otroka, ti ne bi mogli storiti ničesar, saj kot že navedeno, cepljenje tam ni obvezno in tako starše ne zadane nobena posledica. Pomembno je tudi dejstvo, da v kolikor se starša mladoletnega otroka, za katerega skupaj izvajata starševsko odgovornost, v Republiki Avstriji ne strinjata o posegu v zadevi, ki je pomembna za otroka,⁵⁹ naprej postopa sodišče, na katerega se obrne eden izmed staršev, ki v skladu s 1628. členom Civilnega zakonika Republike Avstrije⁶⁰ odloči, da je treba odločitev o cepljenju ali necepljenju otroka prenesti na starša, ki namerava otroka cepiti v skladu s priporočilom STIKO.⁶¹ Razumna je odločitev, da drugo tožena stranka ni sprožila spora pred sodiščem, saj je želela, da se odnos z ženo izvensodno reši, hkrati pa ni mogla vplivati na voljo Katje Müller, da se ta z otrokom preseli v drugo državo, torej Republiko Slovenijo.

Medsebojni odnos drugo in prvo tožene stranke se je na neki točki ravno zaradi (ne)cepljenja tako poslabšal, da sta komaj spregovorila reč, nakar je dne 1. 11. 2018 Katja Müller zapustila drugo toženo stranko, s seboj vzela Barbaro Müller, in se odpravila k svojim staršem v Gornjo Radgono, kjer ima registriran tudi naslov stalnega prebivališča. Do tega usodnega dne je prišlo ravno zaradi spora o cepljenju, pri čemer je drugo tožena stranka ženi omenila možnost, da se bo sama glede cepljenja obrnila na sodišče, a je ta slednjemu strogo nasprotovala, saj je bila prepričana, da so cepiva nevarna in lahko pri otrocih povzročijo pojav avtizma ter da je za imunski sistem bolje preboleti bolezen po naravni poti, kot biti cepljen. Drugo tožena stranka je v bodočih mesecih večkrat rotila prvo toženo, da se s hčerjo vrneta in ponovno zaživijo kot družina, kar pa je slednja zavračala, rekoč, da potrebuje »čas zase«. Iz dejanskega stanja izhaja tudi, da si je drugo toženi vseskozi prizadeval, da bi bila njegova hči cepljena, kar lahko potrdita tudi njegova starša, Herwig in Anna Müller, živeča na istem naslovu kakor drugo tožena stranka, torej Hauptplatz 226, Bad Radkersburg, saj sta bila ves čas prisotna in poskušala, tako kot Andreas Müller, prepričati Katjo o cepljenju Barbare. V skladu s tem drugo tožena stranka ni sprožila razveze zakonske zveze, saj je upala, da si bo Katja Müller premislila glede cepljenja, sama pa je želela vztrajati in poiskati rešitev za njun zakon ravno zaradi hčere Barbare. A

⁵⁶ Sodba I Up 213/2008 z dne 11. 6. 2008, ECLI:SI:VRSR:2008:I.UP.213.2008. Smiselno enako tudi Ustavno sodišče RS v odločbi U-I-119/99 z dne 23. 5. 2002, UPRS sodba III U 105/2015 z dne 12. 2. 2016, ECLI:SI:UPRS:2016:III.U.105.2015 idr.

⁵⁷ Zakon o pacientovih pravicah (Uradni list RS, št. 15/08 in 55/17).

⁵⁸ To izhaja iz VRSR Sklep II Ips 46/2016 z dne 19. 8. 2015, ECLI:SI:VRSR:2018:II.IPS.46.2016.

⁵⁹ Da je cepljenje proti ošpicam zelo pomembno in ne spada pod vprašanje vsakdanjega življenja, se je avstrijsko sodišče izreklo že v zadevi OLG Thüringen (Beschluss vom 07.03.2016 – 4 UF 686/15).

⁶⁰ Bürgerliches Gesetzbuch in der Fassung der Bekanntmachung vom 2. Januar 2002 (BGBl. I S. 42, 2909; 2003 I S. 738), das zuletzt durch Artikel 1 des Gesetzes vom 19. März 2020 (BGBl. I S. 541) geändert worden ist.

⁶¹ Ständige Impfkommission: Empfehlungen der Ständigen Impfkommission (STIKO).

meseci so minevali, Katja pa je pri svojem ravnanju vztrajala še naprej in sama odločala o tem, kdaj bo lahko Andreas Müller videl svojo hčer. Tožeče stranke namreč zmotno navajajo, da ga je Barbara redno obiskovala na avstrijskem Štajerskem, saj iz dejanskega stanja jasno izhaja, da je očeta obiskovala na domu zgolj občasno, kar lahko po mnenju drugo tožene stranke potrđita tako njegova, kakor tudi starša Katje Müller, Franc in Kristina Novak, saj je ta z Barbaro živel ravno pri njima, kar posledično pomeni, da sta bila seznanjena z dejstvom, kdaj bo Barbara obiskala očeta. Nekoga obiskovati občasno ali redno, pa je velika razlika. Rednost namreč pomeni, da se nekaj pogosto ponavlja v določenih časovnih presledkih in bi pomenilo e.g., da ga je Barbara obiskovala vsaki dan, ali vsaj vsaki drugi dan. Občasnost pa pomeni neko nedoločenost oziroma negotovost v časovnem presledku in lahko pomeni zgolj enkrat ali dvakrat na mesec, kakor se je dejansko tudi zgodilo, ves čas obiskov pa je bila prisotna tudi prvo tožena stranka Katja Müller. Glede na navedeno so odločitve glede Barbarinega življenja dejansko spadale v Katjino domeno, kljub temu, da je imela hči stalno prebivališče formalno še zmerom urejeno v Republiki Avstriji, pri tem pa je potrebno izpostaviti, da ni prišlo med prvo in drugo toženo stranko do nikakršnega dogovora, da bi slednja prepustila Katji odločitve o otroku, kot zmotno zatrjujejo tožeče stranke, temveč je bila drugo tožena stranka prepuščena volji prvo tožene, kdaj se bo ta odločila pripeljati otroka na obisk. Tožeče stranke tako prihajajo v nasprotje z lastnimi dejstvi, ko najprej zmotno zatrjujejo, da iz dejanskega stanja ne izhaja, da bi bila Barbara zaupana v varstvo in vzgojo zgolj materi, nato pa nasprotno, spet zmotno, zatrjujejo, da je prišlo med materjo in očetom do dogovora, s katerim je slednji prepustil Katji odločitve o otroku. Takšne trditve tožečih strank naj zato sodišče šteje kot brezpredmetne, saj niti ni mogoče ugotoviti, katero izmed obeh nasprotnih trditev zastopajo.

Po prvem odstavku 7. člena ZPP morajo stranke navesti vsa dejstva, na katera opirajo svoje zahteve, in predlagati dokaze, s katerimi se ta dejstva dokazujejo. Nadalje 212. člen ZPP določa, da mora stranka navesti dejstva in predlagati dokaze, s katerimi izpodbija navedbe in dokaze nasprotnika. Glede na navedeno je pri dokazovanju uveljavljeno čisto razpravno načelo,⁶² v skladu s katerim predlagajo izvedbo dokazov predvsem stranke. Drugo tožena stranka tako predlaga zaslišanje prič kot enega izmed možnih dokaznih sredstev po ZPP. Tako sodišču predlaga, da zasliši njegova starša, Herwiga Müllerja, stanujočega na naslovu Hauptplatz 226, Bad Radkersburg, Republika Avstrija, po poklicu čevljar, in Anno Müller, stanujočo na naslovu Hauptplatz 226, Bad Radkersburg, Republika Avstrija, po poklicu knjigovodkinja.⁶³ Navedeni priči naj se izpraša o prizadevanju drugo tožene stranke, da je njegov otrok cepljen, o občasnosti obiskovanja s strani Katje in njune hčere Barbare ter o resničnosti pomanjkanja informacij o hčeri. Ker predlagani priči ne znata jezika, ki se uporablja v postopku, se po prvem odstavku 240. člena ZPP zaslišita po tolmaču. V kolikor se priči brez opravičila ne bi pojavili na glavni obravnavi, ne sme razpravljajoči sodnik preprosto šteti, da izvedba dokazov ni uspela in odločiti v breme stranke, katere trditve naj bi priči potrdili, temveč mora zaradi upoštevanja načela kontradiktornosti in enakosti orožij poskusiti še čezmejno dokazovanje po Uredbi 1206/2001.⁶⁴ Drugo tožena stranka predlaga tudi zaslišanje staršev Katje Müller (prej Novak) kot prič, torej Franca Novaka, stanujočega na naslovu Legasova cesta 23, 9250 Gornja Radgona, po poklicu policist, in Kristino Novak, stanujočo na naslovu Legasova cesta 23, 9250 Gornja Radgona, po poklicu kmetijska inšpektorica, ki se ju izpraša o občasnem obiskovanju drugo tožene stranke s strani Katje in njune hčere Barbare. Sodišče odloči z dokaznim sklepom, s katerim sprejme ali zavrne takšne predloge strank, kakor to določa drugi odstavek 213. člena in 287. člen ZPP.

V skladu s povedanim je nesporno ugotovljeno, da so odločitve o Barbarinem življenju dejansko spadale v Katjino domeno. Kako krhek in slab je bil v tej točki njun odnos, nazorno opisuje dejstvo, da drugo tožena stranka sploh ni vedela, da ima prvo tožena namen vpisati otroka v vrtec v Republiki Sloveniji, saj je bila prepričana, da bosta z ženo zgladila spor, hči pa se bo vpisala v vrtec v Republiki Avstriji, niti ničesar o tem, da je obiskala pediatra Janeza Galena in ni upoštevala njegovega nasveta. Bolj zaskrbljujoč pa je podatek, da oče niti ni bil seznanjen z dekličino boleznijo, dokler se med meščani obeh Radgon (torej Gornje Radgone in avstrijske Radgone oziroma Bad Radkersburga) niso razširile govornice o primeru. Navedeno ne pomeni, da je bil oče neskrben ali se ni dovolj zavzemal za svojo hčer Barbaro, temveč pomeni le to, da je bil prepuščen volji svoje žene Katje, kdaj bo lahko videl hčer in katere informacije mu bo sama povedala. V tem pogledu mu je bila namreč roditeljska pravica več kot očitno omejena. Ponovno poudarja, da razveze ni želel, saj je menil, da je v največjo otrokovo korist, če starša ostaneta skupaj, poskušata zgladiti spore in hčeri s tem nuditi ljubezen v obliki družinskega življenja.

---

⁶² Z izjemo drugega odstavka 7. člena ZPP, kjer sme sodišče ugotoviti dejstva, ki jih stranke niso navajale, in izvajati dokaze, ki jih stranke niso predlagale, če izhaja iz obravnave in dokazovanja, da imajo stranke namen razpolagati z zahtevki, s katerimi ne morejo razpolagati.

⁶³ 236. člen ZPP določa, da mora stranka, ki predlaga, naj se določena oseba zasliši kot priča, poprej navesti, o čem naj priča, ter povedati njeno ime in priimek ter prebivališče oziroma zaposlitev.

⁶⁴ Gre za Uredbo Sveta (ES) št. 1206/2001 z dne 28. maja 2001 o sodelovanju med sodišči držav članic pri pridobivanju dokazov v civilnih ali gospodarskih zadevah. Povzeto po: Rijavec, V., Uredba 1206/2001 o pridobivanju dokazov, str. 681, Mednarodno zasebno pravo Evropske unije / avtorji Martina Repas ... [et al.]; urednici Martina Repas in Vesna Rijavec. -1. natis. - Ljubljana: Uradni list Republike Slovenije, 2018.

Tako glede na navedeno ni sporno, da je bil otrok zaupan v varstvo in vzgojo materi, ki je bila tista, ki je odločala o vprašanih dnevnega življenja mladoletne Barbare Müller. Pri tem je predvsem pomemben 7. odstavek 35. člena ZPacP, ki določa, da lahko pri drugih medicinskih posegih oziroma zdravstvenih obravnava, ki ne predstavljajo posegov oziroma oskrbe iz 6. odstavka istega člena,⁶⁵ da privolitev tisti od staršev, ki je takrat, ko se privolitev daje, prisoten. Če sta prisotna oba in ne soglašata, zdravnik pridobi soglasje konzilija v največjo možno korist otroka, če to ni mogoče, pa od drugega zdravnika, ki dotlej ni bil in pozneje ne bo vključen v pacientovo zdravljenje. Navedeno izhaja tudi iz dopolnitve izvedenskega mnenja pod opr. št. 1/2020, kjer rutinskega cepljenja otroka načeloma ni mogoče šteti za poseg, ki utegne imeti pomembne posledice za otroka,⁶⁶ zato cepljenje proti ošpicam ni mogoče uvrstiti pod 6. odstavek 35. člena, kakor zmotno navajajo tožeče stranke. Tako ni nujno, da oba starša soglašata, temveč zadostuje privolitev tistega od staršev, ki je prisoten, ko se privolitev išče, torej tistega od staršev, ki otroka pripelje na cepljenje. Napačna je torej trditev tožečih strank, da bi morala o medicinskem posegu cepljenja proti nalezljivim boleznim odločati oba starša sporazumno. V skladu z navedenim pa tudi v primeru, če bi bil seznanjen z obiskom pediatra in vpisom v vrtec, Andreas Müller ne bi mogel poznati slovenskega prava, ki mu omogoča, da lahko sam odpelje hčer k zdravniku in jo cepi brez sodne intervencije, čeprav mati temu nasprotuje. Kot že opisano zgoraj, se namreč v Republiki Avstriji cepljenje šteje kot pomembnejši poseg za otroka, v skladu s katerim se ob nestrinjanju staršev zahteva sodna intervencija, šele ob izdaji odločbe pa je možno, da se cepljenje otroka s privolitvijo tistega od staršev, ki cepljenje zagovarja, dejansko izvrši. Popolnoma drugačna bi bila situacija, če bi ga kot zakonitega zastopnika Barbare Müller o izrecni zavrnitvi Katje Müller za cepljenje hčere pred pediatrom obvestili, hkrati pa bi ga seznanili z možnostjo, da zadostuje zgolj njegova privolitev, tako pa mu ni bila dana možnost, da se o cepljenju hčere izjavi.

Na tem mestu se drugo tožena stranka upravičeno sprašuje, zakaj družbi Medicinus d.o.o. in kasneje Vrtec Lunica nad gozdičkom d.o.o. kot pravni osebi, ki morata v vseh dejavnostih in postopkih v zvezi z otrokom skrbeti za korist otroka, tega nista storili.⁶⁷ Zdravnik mora namreč storiti vse, da zaščiti zdravje in življenje otroka, ki ni sposoben odločanja o sebi, kadar ga s svojimi dejanji ali z opustitvijo ogrožajo starši ali skrbniki, kakor to določata 1. in 13. člen Kodeksa zdravniške etike.⁶⁸ Svoj poklic mora opravljati strokovno z najvišjo stopnjo skrbnosti. Logično je tako sklepanje, da se mu zaupa, da bo storil vse potrebno, da zaščiti zdravje in življenje svojih pacientov. Zdravnik naj se zavzema za izvedbo obveznega cepljenja, predpisanega po ZNB, kadar po svoji strokovni oceni meni, da je možno s cepljenjem doseči večjo korist, kot z opustitvijo le tega.⁶⁹ Glede na zakonodajo se lahko zdravnik sicer res odloči, ali bo prijavo podal ali ne, večina pediatrov pa ob izmikljanju izvedbe obveznega cepljenja obvesti Zdravstveni inšpektorat RS (ZIRS).⁷⁰ S tem, ko omenjene prijave ni podal, je onemogočil sankcioniranje prvo tožene stranke, ki predstavlja edino možno sankcijo za prekršek izmikljanja obveznemu cepljenju v Republiki Sloveniji. Edini možen način, ki bi Katjo Müller prisilil v cepljenje hčere Barbare Müller, je bil tako onemogočen, saj drugo tožena stranka glede na opisano dejansko stanje tega sama ni mogla izsiliti. Nadalje lahko predpostavljamo, da bi zdravniki ob ustreznem opravljanju pojasnilne dolžnosti zmanjšali število prijav, ki bi jih morali podati za izmikljanje cepljenju. Študije so tako na primer pokazale, da bi starši, ki sicer niso popolni proticepilci in načeloma verjamejo v koristnost cepljenja, vendar jih nasprotujoče si medijske informacije spravljajo v negotovost, svoje otroke ob ustrezni razlagi in informiranosti tudi cepili. Tako je uspeh potrebnega cepljenja mogoče povečati z informiranostjo in ustrezno razlago oziroma izvedbo pojasnilne dolžnosti,⁷¹ če pa starši kljub temu ne bi želeli cepiti svojega otroka, bi zdravnik moral podati prej navedeno prijavo. V kolikor bi do takšne prijave pred ZIRS prišlo, bi ta na podlagi 49. člena ZNB z odločbo, izdano v upravnem postopku, naložil ukrep cepljenja,⁷² a v konkretnem primeru zgolj Katji Müller, in ne obema skrbnikoma, kot zmotno navaja tožba. Takšna odločba namreč učinkuje samo na območju Republike

⁶⁵ Kjer gre za operativne ali druge medicinske posege, povezane z večjim tveganjem ali večjo obremenitvijo, oziroma medicinske posege, ki utegnejo imeti pomembne posledice za otroka.

⁶⁶ Ravno nasprotno pa zatrjujejo sodišča v Republiki Avstriji, kakor izhaja iz že omenjene zadeve OLG Thüringen (Beschluss vom 07.03.2016 – 4 UF 686/15).

⁶⁷ Kakor izhaja iz 4. odstavka 7. člena DZ.

⁶⁸ Kodeks zdravniške etike, sprejet 12. 12. 1992 na 3. redni seji skupščine Zdravniške zbornice Slovenije; dopolnjen 24. 4. 1997 na 27. redni seji skupščine Zdravniške zbornice Slovenije ter prenovljen, usklajen s Slovenskim zdravniškim društvom in sprejet 6. 10. 2016 na 85. redni seji skupščine Zdravniške zbornice Slovenije, dostopno na: <https://www.zdravniskazbornica.si/docs/default-source/zbornicni-akti/kodeks-2016.pdf?sfvrsn=2>.

⁶⁹ Kraljič, S. Obvezno cepljenje v Sloveniji: razkorak med pravom in vsakdanjo prakso, 2020, str. 219.

⁷⁰ Kraigher, A., 1950- Cepljenje in cepiva - dobre prakse varnega cepljenja / Alenka Kraigher, Alojz Ihan, Tadej Avčin. - Ljubljana : Sekcija za preventivno medicino SZD : Sekcija za klinično mikrobiologijo in bolnišnične okužbe SZD : Inštitut za varovanje zdravja, 2011.

⁷¹ Pojasnilna dolžnost je zdravnikova dolžnost in ni abstrakten pojem, ki bi si ga vsak zdravnik lahko razlagal po svoje. Izvedba pojasnilne dolžnosti pred cepljenjem je tako na primer standardizirana s strani Nacionalnega inštituta za javno zdravje, kjer je podrobno opisan standardni postopek pojasnilne dolžnosti, podrobneje glej: Nacionalni inštitut za javno zdravje, Pojasnilna dolžnost pred cepljenjem. Dostopno na: <https://www.nijz.si/sl/pojasnilna-dolznost-pred-cepljenjem> (27.5.2020).

⁷² Obveznost cepljenja pa tako ali tako ne nastane z odločbo inšpektorja, temveč gre za zakonsko obveznost.

Slovenije, saj ne izpolnjuje pogojev za priznanje in izvršitev po Uredbi 1215/2012,⁷³ zato drugo tožena stranka nanjo ne bi mogla biti vezana. Iz vsega navedenega izhaja, da večina razumnih ljudi v enakih okoliščinah, kot je bila drugo tožena stranka, ne bi bilo sposobnih predvideti, da lahko tako ravnanje povzroči škodljivo posledico, saj je ta upravičeno menila, da bo za obvezno cepljenje njegovega otroka proti ošpicam poskrbljeno v skladu z zaupanjem v zdravnika, kjer bi ta bodisi ustrezno pojasnil učinke cepljenja in prvo toženo stranko prepričal, da bi njuno hčer cepila bodisi podal omenjeno prijavo na ZIRS, glede na dejstvo, da je cepljenje v Republiki Sloveniji, v nasprotju z ureditvijo v Republiki Avstriji, zakonsko določena obveznost.

2.3 Deljena odgovornost

Kot omenjeno že zgoraj, učinkujejo procesna dejanja drugo tožene stranke kot navadnega sospornika zgolj zanj, v skladu s čimer razbremenitev njegove odgovornosti (krivde) ne vpliva na razbremenitev ostalih sospornikov v pravdi. Je pa kljub temu mogoče zatrjevanje nekega dejstva, ki je skupno za vse sospornike, tudi v korist drugih navadnih sospornikov.⁷⁴ V skladu z navedenim se zdi drugo toženi stranki, kot očetu, ki je ves čas vztrajal pri cepljenju svojega otroka, pomembno izpostaviti, da starši Luke Bukovca kot četrto tožeče stranke slednjega niso cepili, kar po njegovem mnenju izpolnjuje pogoje za uporabo 171. člena OZ.

Ošpice so izjemno kužna virusna (nalezljiva) bolezen. Raziskave kažejo, da je cepljenje z dvema odmerkoma cepiva 97% učinkovito pri zaščiti pred njihovim pojavom, cepljenje z enim odmerkom cepiva pa je približno 93% učinkovito. Stroka tako šteje otroke, ki so cepljeni že z enim odmerkom cepiva, za zaščitene pred ošpicami. Kljub temu, da lahko sicer tudi cepljen otrok zbolí za ošpicami,⁷⁵ ima opustitev cepljenja pri otroku za posledico znatno povečano tveganje za okužbo, saj ima cepljen otrok več kot 90% manjše možnosti za pojav te bolezni kot necepljen otrok.⁷⁶ Iz priložene dokumentacije je razvidno, da dva izmed okuženih otrok, Luka Bukovec in Uroš Skledar, nista bila cepljena proti ošpicam, pri čemer je bilo cepljenje pri slednjem zaradi utemeljenega razloga iz 22.a člena opuščeno.⁷⁷ Nasprotno pa pri pregledu dokumentacije ni mogoče ugotoviti, da bi pri Luki Bukovcu obstajali razlogi za utemeljeno opustitev cepljenja, iz dejanskega stanja pa izhaja tudi, da sta njegova starša ponosna pripadnika t.i. *anti-vaxer* gibanja,⁷⁸ in sta prepričana v nevarne učinke cepiv, zaradi česar svojega otroka proti ošpicam nista cepila.

Ker imajo torej cepljeni otroci več kot 90 % manjšo možnost za pojav bolezni kot necepljeni, je mogoče trditi, da bi se ob prvem cepljenju Luke njegova možnost za okužbo zmanjšala za vsaj 90%. Po slovenskem programu cepljenja prejmejo otroci prvi odmerek cepiva v starosti od 10-18 mesecev, drugi odmerek pa pred vstopom v osnovno šolo, kakor izhaja iz izvedenskega mnenja. Izbrani otrokov pediater mora otrokove skrbnike opozoriti na potrebo po izvedbi cepljenja v obdobju, ko oseba po predvidenem koledarju cepljenja dopolni določeno starost in/ali ostale pogoje za izvedbo cepljenja. V okviru pojasnilne dolžnosti zdravnik starše obvesti o ciljnih, verjetnosti uspeha, o koristih in tveganjih cepljenja, nezaželenih učinkih, negativnih posledicah in drugih neprijetnostih cepljenja, vključno s posledicami njegove opustitve. Iz navedenega lahko sklepamo, da sta bila starša Luke Bukovca seznanjena s posledicami opustitve cepljenja in sta to tudi zavestno zavrnila, glede na dejstvo, da sta prepričana v nevarne učinke cepiv ter se samorazglašata za pripadnike prej omenjenega gibanja. OZ v prvem odstavku 171. člena določa, da kadar oškodovanec tudi sam prispeva k nastanku škode ali povzroči, da je bila škoda večja kot sicer, ima pravico samo do sorazmerno zmanjšane odškodnine, pri čemer se ta določba smiselno uporablja tako za premoženjsko kot tudi za nepremoženjsko škodo.⁷⁹ Predvidljivost nastanka škode ob ravnanju, kakršnega sta pokazala starša četrto tožeče stranke, je bila precejšnja, možnost preprečljivosti škode z njunim drugačnim, skrbnejšim ravnanjem, torej cepljenjem otroka, pa prav tako.⁸⁰ Takšno ravnanje sicer ni take vrste dejavnik, ki bi prekinil vzročno zvezo med škodljivim dejstvom in posledico, nedvomno pa vpliva na obseg škode oškodovanca, torej Luke Bukovca, ki je bil s takšnim prispevkom bistveno večji.⁸¹ Po stališču ustaljene sodne prakse je nadalje mogoče takšen prispevek pripisati tudi mladoletnemu otroku, v tem primeru Luki Bukovcu. Tudi ravnanje krivdno nesposobnega oškodovanca lahko odgovorno osebo namreč (delno) razbremeni njegove odškodninske odgovornosti, saj prispevek k škodi še ne

⁷³ Gre namreč za upravni postopek, navedena uredba pa se nanaša le na civilne in gospodarske zadeve. Zdravstveni inšpektorat nadalje niti ni sodišče ali drug organ, ki je s sodiščem izenačen, kot to zahteva uredba.

⁷⁴ L. Ude, Civilno procesno pravo, Ljubljana: Uradni list Republike Slovenije, 2002, str. 233.

⁷⁵ Kot se je to v konkretnem primeru zgodilo Alanu Kramarju.

⁷⁶ Vse to izhaja iz Izvedenskega mnenja pod opr. št. 1/2020.

⁷⁷ Ta namreč zaradi prirojene motnje imunskega sistema ni smel biti cepljen proti ošpicam.

⁷⁸ Gre za gibanje oseb, ki nasprotujejo cepljenju, navadno starši, ki svojega otroka ne želijo cepiti.

⁷⁹ Tako 185. člen OZ. Glej tudi VDSS sodba in sklep Pdp 938/2008 z dne 18. 6. 2009, ECLI:SI:VDSS:2009:PDP.938.2008.

⁸⁰ VSL sodba II Cp 2619/2011 z dne 25. 1. 2012, ECLI:SI:VSLJ:2012:II.CP.2619.2011.

⁸¹ VSL sodba I Cp 3008/2009 z dne 21. 10. 2009, ECLI:SI:VSLJ:2009:I.CP.3008.2009, VSL sodba II Cp 663/2013 z dne 11. 9. 2013, ECLI:SI:VSLJ:2013:II.CP.663.2013.

pomeni tudi odškodninske odgovornosti za škodo, saj oškodovanec ne posega v tujo zavarovano dobrino, pač pa v svojo, kršitev lastne pravne dobrine pa ni prepovedana. Zato oškodovanec ne odgovarja za škodo, ki jo je povzročil sam sebi, ampak mora trpeti njene posledice v tistem delu, v katerem je sam prispeval k njenemu nastanku oziroma njenemu večjemu obsegu.⁸² Tako zadošča, da tožena stranka dokaže napačno ravnanje oškodovanega otroka, ne glede na to, ali za takšno postopanje na strani staršev obstaja krivda ali ne.⁸³ Pri presoji je namreč treba upoštevati zgolj (ne)običajnost ravnanja/opustitve in (ne)obstoj vzročne zveze.⁸⁴ Drugo tožena stranka tako glede na navedeno predlaga sodišču, da se ob upoštevanju okoliščin primera⁸⁵ odškodnina četrto tožeči stranki zmanjša sorazmerno s prispevkom k nastanku škode za 90%.

---

⁸² VSRS sodba II Ips 182/2014 z dne 26. 11. 2015, ECLI:SI:VSRS:2015:II:IPS.182.2014, VSL sodba in sklep II Cp 3451/2015 z dne 1. 3. 2016, ECLI:SI:VSIJ:2016:II:CP.3451.2015.

⁸³ V konkretnem primeru pa ne glede na navedeno takšna krivda nedvomno obstaja.

⁸⁴ Sodba II Ips 992/2008 z dne 5. 4. 2012, ECLI:SI:VSRS:2012:II:IPS.992.2008.

⁸⁵ Drugi odstavek 171. člena OZ: »Kadar ni mogoče ugotoviti, kateri del škode je posledica oškodovančevega dejanja, prisodi sodišče odškodnino ob upoštevanju okoliščin primera.«

Na podlagi vsega navedenega drugo tožena stranka naslovnemu sodišču predlaga, da

razsodi:

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Tožene stranke so nerazdelno dolžne plačati prvo tožeči stranki znesek v višini 38.200,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 4. 2020 do plačila, na fiduciarni račun pooblaščenca tožečih strank št. SI56 XXX XXX XXX XXX, odprt pri Banki XY, d.d.,

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Tožene stranke so nerazdelno dolžne plačati drugo tožeči stranki znesek v višini 38.200,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 4. 2020 do plačila, na fiduciarni račun pooblaščenca tožečih strank št. SI56 XXX XXX XXX XXX, odprt pri Banki XY, d.d.,

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Tožene stranke so nerazdelno dolžne plačati tretje tožeči stranki znesek v višini 10.000,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 4. 2020 do plačila, na fiduciarni račun pooblaščenca tožečih strank št. SI56 XXX XXX XXX XXX, odprt pri Banki XY, d.d.,

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Tožene stranke so nerazdelno dolžne plačati četrto tožeči stranki⁸⁶ znesek v višini 2.500,00 EUR, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 29. 4. 2020 do plačila, na fiduciarni račun pooblaščenca tožečih strank št. SI56 XXX XXX XXX XXX, odprt pri Banki XY, d.d.,

Zavrne se zahtevek, ki se glasi: Tožene stranke so nerazdelno dolžne plačati tožečim strankam vse stroške tega pravnega postopka v roku 15 dni, v primeru zamude pa z zakonskimi zamudnimi obrestmi od prvega dne po preteku roka za prostovoljno izpolnitev obveznosti do plačila, na fiduciarni račun pooblaščenca tožečih strank št. SI56 XXX XXX XXX XXX, odprt pri Banki XY, d.d.

Andreas Müller – po pooblastilu

zanj,

odvetniška družba

Skupina III d.o.o.

Stroškovnik:

- tar. št. 19, obrazložen odgovor na tožbo, 900 točk
- tar. št. 39/1, za posvet za vsake začete pol ure, 50 točk
- tar. št. 39/2, za preglede listin in druge dokumentacije, 50 točk
- stroški za izvedbo dokaza, po nalogu sodišča
- 22 % DDV na odvetniško storitev

---

⁸⁶ Tožba v tožbenem zahtevku namesto besedne zveze »četrto tožeči stranki« uporablja besedno zvezo »četrto toženi stranki«. V skladu s tem lahko sodišče po 108. členu ZPP zahteva od vložnika, da vlogo popravi ali dopolni ter določi rok za popravilo ali dopolnitev.

POOBLASTILO

Podpisani pooblastitelj: *Andreas Müller, Hauptplatz 226, Bad Radkersburg, datum rojstva: 4. 5. 1980*

Pooblaščenec: Odvetniško družbo SKUPINA III, D.O.O., Kidričevo naselje 6, 9252 Radenci (tel. + 386 (0)25 42 155, fax.: + 386 (0)250 11 421, e-mail: skupina3@odvetniskadruzba.si; www.skupina3-odvetniskadruzba.si),

da mi daje pravno pomoč po predpisih o odvetništvu, zlasti da me zastopa v postopkih pred sodišči in drugimi državnimi organi, da me zastopa v zadevah pred pravnimi osebami, ustanovami, zavodi, civilnimi pravnimi in fizičnimi osebami, da v mojem imenu sklepa poravnave in pogodbe, da me pravno veljavno zavezuje in potrjuje zadostitev mojih zahtevkov, ter da vloži vsa redna in izredna pravna sredstva.

Pooblastilo obsega tudi sprejem odločb, vabil, vlog nasprotnih strank in drugih pisanj, potem ko je dano pooblastilo in v zvezi z zadevo, v kateri je pooblastilo dano.

Potrjujem, da me je odvetniška družba seznanila, da ji moram pojasniti vsa dejstva in okoliščine v zvezi z zadevo in ji predložiti vse dokaze ob podpisu pooblastila, da sem seznanjen s približno oceno stroškov zastopanja in grobo oceno izida postopka in da sem opozorjen na posledice, ki nastanejo v primeru, če navedbe in dokazi niso navedeni in predloženi v rokih, ki jih določajo predpisi ali na poziv odvetniške družbe. Če odvetniški družbi ne navedem vseh dejstev in predložim dokazov, s katerimi razpolagam v rokih, navedenih v prejšnjem odstavku, odvetniška družba ni dolžna prevzeti zastopanja oz. lahko pooblastilo odpove, niti ni odgovorna za škodo, ki nastane zaradi moje neaktivnosti.

Zavezujem se, da bom poravnal na poziv in brez zamude vse odvetniške storitve po odvetniški tarifi, v kolikor pa je sklenjen poseben pisni dogovor o višini nagrade za opravljanje pravnih storitev pa nagrado po tem dogovoru, ter stroške in izdatke za izvršena opravila. Zavezujem se, da bom odvetniški družbi v primeru spremembe kontaktnih podatkov, nemudoma, najkasneje pa v roku 48 ur po spremembi podatkov sporočil nove podatke, kjer bom dosegljiv, sicer je odvetniška družba prosta vsakršne odgovornosti za škodo, nastalo zaradi neposredovanja točnih podatkov.

Izjavljam, da me je odvetniška družba seznanila, da je izid postopka nepredvidljiv in se je zavezala le za zastopanje z vso profesionalno skrbnostjo in ne za uspeh.

Za spore, ki utegnejo nastati iz tega pooblastilnega razmerja, se pooblastitelj in pooblaščenec dogovorita za pristojnost sodišča po sedežu odvetniške družbe in uporabo prava Republike Slovenije.

Radenci, dne 20. 5. 2020

Sprejemem pooblastilo in zastopstvo:

Pooblastitelj:

Odvetniška družba Skupina III d.o.o.,
Kidričevo naselje 6
9252 Radenci

Andreas Müller